

Tittel: Typisk norsk

Ingress: Operaen gjør det, Riksteatret gjør det, Oslo Nye Teater gjør det. Satser på flerkulturelt teater.

Av: Elisabeth Leinslie

Fruen fra det Indiske Hav

Av: Henrik Ibsen

Regi: Erik Ulfsby

Med: Lavleen Kaur, Duc Mai-The, Lisa Tønne, Belinda Braza, Shiraz Khan, Noman

Mubashir

Oslo Nye Teater

En mer politisk korrekt forestilling enn *Fruen fra det Indiske Hav* skal man lete lenge etter om dagen. Oslo Nye Teater har havnet i søkelyset etter de siste ukenes kulturdebatt om det flerkulturelle Norge.

Krympet Bollywood

Jeg var i utgangspunktet skeptisk til Oslo Nyes Bollywood-prosjekt. Ikke fordi det er et Bollywood-Ibsen-prosjekt. Det er en super idé. Men, at forestillingen skulle spilles på Centralteatret. En liten scene som best egner seg for fire-fem skuespillere. Jeg forbinder Bollywood-formen med store fargerike og dynamiske scener.

Det viste seg at min skepsis var berettiget. Misforstå meg rett. Dette er en forestilling verdt å få med seg. Men, formatet er for lite. Danserne har ikke plass nok til å utfolde seg. Og det kunne med fordel vært fire ganger så mange aktører i sving på scenen. Slik at Bollywood-sjangeren virkelig fikk blomstret.

Typisk norsk

Prosjektet har en feighet over seg. Fra teatrets side. De er så bundet til å opprettholde sine budsjetter, som krever store billettsalg, at de ikke tør å satse 100% på et flerkulturelt prosjekt.

I disse dager spilles musikalen *West Side Story* på hovedscenen. En aktuell og flerkulturell forestilling det også. Men man kan ikke kalle det en dristig produksjon. Den er laget for å sikre inntekter. Bollywood-Ibsen blir stående i sterk kontrast til dette. Det er en smalere forestilling, og får tildelt dertil mindre produksjonsmidler. En typisk norsk kulturell situasjon.

Energisk

Teatret omtaler forestillingen som et møte mellom Bollywood og Ibsen – Bollywood-Ibsen. Og det er akkurat det vi får. *Fruen fra det Indiske Hav* er en mellomting mellom klassisk realisme og indisk musikal. Møtet mellom forskjellige spillestiler blir stående som en kulturkollisjon. Det fungerer, men et renere Bollywood-grep ville fungert bedre.

Forestillingen byr på nye tolkninger av Ibsens drama. Her avdekkes blant annet en hemmelighet om Ellida (her:Ekanta) og spedbarnets død. Slutten er også forandret, en romantisk og lykkelig slutt i tråd med Bollywoodsjangeren.

Rammene produksjonen har fått er utnyttet til det fulle. Kostymene er flotte. Scenografien fungerer perfekt. Det gjør også musikken, selv om det hadde vært glimrende med live-musikk. Det er tydelig at skuespillerne og danserne har for liten plass på scenen. På den annen side gjør de alt for å utnytte den plassen de har. Her er mange gode enkeltprestasjoner. Med masse energi og spillelyst serverer ensemblet oss en teateropplevelse vi sjelden får på norske scener.